

Valg den 20. Maj. Jeg skal derfor heller ikke lade mig friste til at komme ind paa en Imødegaaelse af det Foredrag, vi hørte af den sidste ærede Taler (Ellinger). De Skræmmebilleder, det ærede Medlem op- rullede, forekommer mig var mere skikkede til at skræmme gamle Pastores emeriti ude paa Frederiksberg end egentlig til at gøre Indtryk paa os i denne Sal. Det er nok som bekendt, at Højres 80—90 Kandidater, der blev sendt Landet over forud for Valget den 20. Maj, brugte alle disse Argumenter, uden at det egentlig skræmmede Vælgerbefolkningen, og da vi altsaa nu har Sikkerhed for, at Vælgerne i Almindelighed ude i Landet ikke skræmmes ved den Slags Postulater, finder jeg heller ikke, der er Anledning for mig — eller andre i øvrigt — til at befatte mig med den Tale, det ærede Medlem holdt.

Jeg finder mig derfor foranlediget til at gøre nogle Bemærkninger om selve Sagen og den foreliggende Situation. Jeg vil da udtale, at jeg billiger fuldt ud, at Ministeriet har fremsat dette Forslag, hvorpaa vi er gaaet til Valg, og hvis Grundprincipper 107 af Landets 114 Valgkredse har givet Tilslutning, i den Skikkelse, hvori Folketinget vedtog det i Fjor med 95 Stemmer. Jeg billiger ogsaa den Maade, hvorpaa Regeringen har udtalt, den vil forholde sig ved Behandlingen af denne Sag, nemlig at den vil give det andet Ting Lejlighed til en virkelig indgaaende Forhandling med Regeringen om det foreliggende Forslag. Det interesserer mig ikke saa meget, om dette Standpunkt er i nøje Overensstemmelse med de Udtalelser, der faldt forud for sidste Valg fra de Herrer, der nu har Magten og sidder i Regeringen; det, der særlig interesserer mig, er: Hvad vil Regeringen gøre nu i det Øjeblik, den har Ansvaret og Magten og skal føre denne Sag igennem. Der billiger jeg fuldt ud, at Regeringen tager forsigtigt og fornuftigt paa denne Sag, det vil jeg ikke bebrejde den, tværtimod, jeg vil give min Tilslutning til, at Ministeriet har taget det Standpunkt at fremsætte Forslaget her, saaledes som det er fremsat, i Overensstemmelse med det Standpunkt, Tinget indtog i Fjor, og som vi gik til Valg paa. Jeg billiger, som sagt, at Regeringen vil søge at fremme denne Sag, om det er muligt, ad Forhandlingens Vej. Jeg er derfor ogsaa tilfreds med, at Ministeriet ikke har udvidet Rammerne for det Forslag, som den forrige Regering fremsatte, men med velberaad Hu har indskrænket det til kun

at omfatte de politiske Paragrafer i Grundloven. Det Spørgsmaal, om man skulde udvide Rammerne til andre Bestemmelser i Grundloven, var under meget nøje Overvejelse indenfor det forrige Ministerium, førend vi skred til Fremsættelse af vort Forslag, men vi var alle som een enige om, at vi vilde indskrænke Forslaget til Grundlovsendringer til de særlig politiske Paragraffer. Nu i dette Øjeblik at udvide Rammerne kan forvolde Sagen Vanskeligheder — den kan have Vanskeligheder nok i Forvejen —, og jeg vil derfor fraraade, at man gaar videre med Hensyn til Rammerne for en Grundlovsendring, end hvad der her foreligger. Nu at ville optage Spørgsmaal, der synes at være brændende hist og her, f. Eks. om de kirkelige Forhold, vil jeg anse for farligt, Nationen kan ikke bære en Kirkekamp sammen med en politisk Kamp, og i en Kirkekamp vil man komme til at samle og skille sig efter noget andre Linier end dem, vi samles og skilles efter under den politiske Kamp, vi nu fører. Jeg for mit personlige Vedkommende vil tilføje, at jeg ikke vil række Haand til en Kamp i dette Øjeblik om Kirkens Adskillelse fra Staten. Jeg tror ikke, Befolkningen er moden til at faa en saadan Ordning, og dette at ville udslette Grundlovens § 3 vil jo kun føre til, at Folkekirken i Fremtiden kommer til at svæve i Luften uden noget fast Stade. Det er et Spørgsmaal, der maa være Genstand for meget indgaaende Undersøgelser. Det, at nogle Præster — hvad der er meget beklageligt — kommer i Konflikt med deres Barnetro, kan dog ikke bevirke, at Menigheden skal se Folkekirken opløst af den Grund. Er en Præst virkelig saadan kommet i Strid med sin Daabspagt og Trosordets forskellige Led i den Pagt, paa hvilken han indlemmer Medlemmer i Folkekirken og den kristne Menighed, har han dog altid den Udvej, at han kan nedlægge sit Embede og gaa sin Vej. Men, som sagt, ligegyldigt hvorledes man ser paa disse Forhold, advarer jeg imod, at man tager det Spørgsmaal op, thi det vil være Sten paa Grundlovssagens Vej, og det ønsker jeg ikke.

Dette Forslags Hovedprincip er jo Afskaffelse af Privilegierne og Anerkendelse af den almindelige Valgret ved Valg baade til Folketing og til Landsting. Vi har ikke alene vist, hvorledes man kan afskaffe disse Privilegier, men vi har jo i det Forslag, jeg har været med til at fremsætte, vist, hvad vi skal sætte i Stedet, og det er med velberaad Hu, at den